

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοὺς βιβλιοπωλείους Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ**.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ποῦ νὰ εἶναι ἡ χαρά; — Αἱ ἱατροὶ γυναῖκες ἐν Ρωσίᾳ (κατὰ τὴν κ. Harye Fontanges). — Ἡ κ. Kruger (ὑπὸ δεσποινίδος Βιργινίας Κατσίκου). — Ἡ Μάγισσα (ὑπὸ Μάϊας). — Στατιστικὴ τῶν μοναχῶν γυναικῶν τῆς Γαλλίας (ὑπὸ κ. Μαρίας Μαρτέν). — Βιογραφικὸν λεξικὸν ἐπιφανῶν γυναικῶν (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Γυναικεῖα κίνησις. — Διαλέξεις. — Χοροί. — Συναγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἡ Παναγία τῆς Ἀρμάτας (Ἐπιφυλλίς ὑπὸ δυοῦς Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΧΑΡΑ;

Εἶναι βεβαίως ἡ περίοδος τῶν Ἀπόκρεω ἀφιερωμένη εἰς τὴν χαράν. Οἱ κανονίσαντες τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν τῶν ψυχικῶν συναισθημάτων καὶ ἀπολαύσεων σοφοὶ τῶν θρησκείων καὶ τῶν δογμάτων νομοθέται εἶχαν ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ διέρχεται τὴν ζωὴν του, ἄλλοτε ἀπολαμβάνων καὶ ἄλλοτε στερούμενος, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι εἰς τὴν ἐναλλαγὴν αὐτὴν ὑπάρχει ἡ ἀληθὴς εὐτυχία.

Καὶ ἐνῶ αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τοῦ Πάσχα συνδυάζουν τὰς ψυχικὰς μετὰ τῶν σωματικῶν ἀπολαύσεων, αἱ Ἀπόκρεω ἔμειναν αἱ καθαρῶς τρελλαὶ ἐορταὶ τοῦ χρόνου, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι ἐπιδίδονται εἰς κάθε εἶδους διασκέδασιν, ἐντελῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἱκανοποιούσαν τὰς αἰσθήσεις.

Ἡ συνήθεια τῶν μεταμορφωσῶν πρέπει ἴσως νὰ ἀποδοθῇ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιβαλλομένην ἐλευθερίαν τῆς τρελλῆς διασκέδασις εἰς κάθε ἄνθρωπον, μὴ ἐξαίρουμένων καὶ αὐτῶν τῶν μᾶλλον σοβαρῶν καὶ ἐπιφανῶν.

Ἄλλοτε, ὅταν τὰ ἱεραρχικὰ ἀξιώματα περιεβάλλοντο ἀκόμη μὲ τὰς πομπώδεις ἐξωτερικὰς διατυπώσεις, δι' ὧν οἱ ἀνώτεροι ἐπεβάλλοντο εἰς τοὺς ὄχλους, ἦτο σχεδὸν ἀπηγορευμένον εἰς ἄνδρα ἢ γυναῖκα ὑψηλῆς περιωπῆς ὄχι μόνον νὰ διασκεδάζῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ γελᾷ. Καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς ἀκόμη, ἱεραρχικῶς ἀνώτεροι ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ, ἔφθαναν εἰς τὸ ἄκρον αὐτον τῆς ἐπιβλητικῆς ἐπισημότητός των, ὅταν κατάρθωναν νὰ εἶναι πάντοτε συνωφρωμένοι καὶ κατηφεῖς, χωρὶς κανέν μαιδιάμα νὰ αὐλακῶν τὰ χεῖλη των, καμμικὴ ἀκτὴς χαρᾶς νὰ φωτίζῃ τὰ ὀλύμπια βλέμματά των.

Ἄλλ' ὅλοι αὐτοὶ οἱ μεγαστάνες τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας, ἢ μεγαστάνες τῶν πόλεων, εἶχαν ἐπὶ τέλους ἀνάγκην νὰ γελᾶσουν καὶ νὰ εὐθυμήσουν, νὰ χαροῦν καὶ νὰ ἀπολαύσουν, ἔστω καὶ μίαν μόνον φορὰν τὸν χρόνον. Καὶ ἡ ἐποχὴ αὕτη καθιερώθη νὰ εἶναι αἱ ἀπόκρεω.

Διὰ νὰ μὴ καταπέσῃ ὅμως τὸ γόητρον τῶν ὀλυμπίων αὐτῶν θνητῶν, τῶν ὑποβαλλομένων ὡς ὅλοι οἱ ἄλλοι εἰς τὰς ἀδυναμίας τῆς χαρᾶς, ἐπενοήθη ἡ προσωπίς, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ὁ πατέρας ἐγένετο τρελλότερος ἀπὸ τὰ παιδιὰ του καὶ ὁ ἄρχων ἀνοητότερος ἀπὸ τοὺς ὑποτελεῖς του.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, χάρις εἰς τὴν προσωπίδα, ὡς οἱ μεγάλοι κατήρχοντο μέχρι τῶν μικρῶν καὶ οἱ μικροὶ ἔφθαναν μέχρι τῶν μεγάλων. Οἱ στρατάρχαι καὶ οἱ μεγαστάνες τῶν ἀπόκρεω ὑπῆρξαν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἄνθρωποι τοῦ ὄχλου, οἱ ὅποιοι διὰ μίαν τοῦλάχιστον ἡμέραν μὲ ἐν στέμμα ἀπὸ χρυσόχαρτον καὶ μὲ μίαν χλαμύδα ἀπὸ βαμβακερὸν πανί, ἐὰν δὲν ἠσθάνθησαν τὴν ἐπισημότητα τῶν μεγαλείων καὶ τῶν τιμῶν, ἐνέπαιξαν ὅμως αὐτὰ καὶ τὰ ἐκύλισαν εἰς τὸν βόρβορον, χωρὶς κανένα φόβον τιμωρίας.

Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, καθ' ἣν ὅλοι ἐδίψων ἀπὸ διασκέδασιν καὶ ὅλοι ἐνόουν τὴν ἀνάγκην τῆς χαρᾶς, ἡ Ἀπόκρεω ἦτο ἀληθινὰ ἡ τρελλὴ ἐορτὴ τοῦ ἔτους.

Τώρα αἱ προσωπίδες ὀλιγοστεύουν καὶ μὲ αὐτὰς καὶ ἡ χαρά. Οἱ ἄνθρωποι συνέρχονται εἰς ὠρισμένους ὥρας τῆς νυκτός διὰ νὰ διασκεδάσουν, ὑπὸ τοὺς θαυμάσιους ἤχους τῆς ὀρχήστρας καὶ τοὺς ἀπλέτους φωτισμοὺς τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Καὶ ὄχι μόνον δὲν κρύπτονται πλέον διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν

Τώρα αἱ προσωπίδες ὀλιγοστεύουν καὶ μὲ αὐτὰς καὶ ἡ χαρά. Οἱ ἄνθρωποι συνέρχονται εἰς ὠρισμένους ὥρας τῆς νυκτός διὰ νὰ διασκεδάσουν, ὑπὸ τοὺς θαυμάσιους ἤχους τῆς ὀρχήστρας καὶ τοὺς ἀπλέτους φωτισμοὺς τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Καὶ ὄχι μόνον δὲν κρύπτονται πλέον διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν

Τώρα αἱ προσωπίδες ὀλιγοστεύουν καὶ μὲ αὐτὰς καὶ ἡ χαρά. Οἱ ἄνθρωποι συνέρχονται εἰς ὠρισμένους ὥρας τῆς νυκτός διὰ νὰ διασκεδάσουν, ὑπὸ τοὺς θαυμάσιους ἤχους τῆς ὀρχήστρας καὶ τοὺς ἀπλέτους φωτισμοὺς τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Καὶ ὄχι μόνον δὲν κρύπτονται πλέον διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν

χαράν, αλλά μάλιστα αἱ γυναῖκες καὶ ἡμιγυμνώνονται, ἀποκαλύπτουσαι ὠμοπλάτας καὶ στῆθη καὶ βραχίονας, πᾶν ὅ,τι τέλος εἶναι δυνατόν νὰ γυμνωθῇ.

Ἡ μέταξα, οἱ ἀδάμαντες, τὰ ἄνθη στολιζοῦν με πολλὴν χάριν καὶ πολλὴν ἁρμονίαν τὰ γυμνά αὐτὰ σώματα, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν ἐν ἀπὸ τὰ γραφικώτερα θεάματα διὰ τὸν ὀφθαλμόν, ὁ ὅποιος ζητεῖ εἰς τὴν ἁρμονίαν τῶν χρωμάτων καὶ τὸ κάλλος τῶν γραμμῶν τὴν ὑπερτάτην αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν.

Ἄλλ' ἄρ' γε μέτα εἰς τὸ αἰσθητικὸν αὐτὸ κάλλος, μέσα εἰς τὰς ἁρμονικὰς ταλαντεύσεις τῶν σωμάτων, μέσα εἰς τοὺς μεθυστικούς τῆς μουσικῆς ἤχους εὐρίσκει θέσιν, ἔστω καὶ μικράν, ἔστω καὶ ἐλαχίστην, ἡ χαρὰ;

Καὶ ἐὰν κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὰ σοβαρὰ πρόσωπα τῶν χορευτριῶν καὶ ἀπὸ τὰ συνωφρωμένα μέτωπα τῶν χορευτῶν, ἀπὸ τὸ νεκρικὸν σχεδὸν κλείσιμον τῶν στομάτων, ἀπὸ τὴν ἀφασίαν τὴν παρομιώδη τῶν χορευτῶν, δὲν θὰ συμπεράνη ὅτι ἡ χαρὰ ἡ ἀδολος, ἡ ἀληθινὴ ἔχει φυγαδευθῆ ἀπὸ ὅλα τὰ χορευτικὰ κέντρα, καὶ ὅτι ἡ Ἀπόκρως ἐξέπεσεν ἀπὸ τὸν ἀρχικὸν προορισμὸν τῆς.

Ὅπως δὴποτε ἡ χαρὰ δὲν εὐρίσκειται ἐκεῖ ποῦ φαίνεται ὅτι ἦτο φυσικὸν νὰ ὑπάρχη. Ποῦ νὰ εἶναι, ποῦ νὰ πλανᾶται ἄρ' γε;

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΙΑΤΡΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

B'.

Μετὰ τὴν Ἀμερικὴν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἰατρῶν ἔρχεται ἡ Ρωσσία. Ὑπάρχουν πολλὰ γυναῖκες ἰατροὶ ἐν Ρωσσίᾳ. Εἰς τὴν κ. Σουσόφ, τὴν ἀρχαιοτέραν ἴσως μεταξὺ ὅλων, ἀπενεμήθησαν τὸ 1894 ἑκτακτοὶ τιμαὶ παρὰ τῶν συμπολιτῶν τῆς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰκοσιπενταετοῦς ἐπιστημονικῆς δράσεώς τῆς.

Αἱ ἀποκατεστημέναι εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ μεγάλα ἐν γένει κέντρα ἔχουν ἐξατφαλίσαι πλουσίαν πελατείαν. Ἄλλ' αἱ ζῶσαι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν διάγουν ζωὴν αὐταπαρνήσεως, εἶναι ἐν εἶδος ἱεραποστόλων, αἱ ὅποια ἐργάζονται πολὺ καὶ διὰ τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν υἰεῖαν τῶν ἀπόρων πληθυσμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀφιλοκερδῶς πρέχουν τὴν ἐπιστημονικὴν συνδρομὴν τῶν. Εἶναι σκορπισμέναι παντοῦ, σχεδὸν χαμέναι μέσα εἰς τὴν ἀπέραντον ρωσικὴν αὐτοκρατορίαν.

Ἄλλαι, καὶ εἶναι πολλὰ, μισθοδοτοῦνται ἀπὸ τοὺς δήμους, ἀπολαμβάνουσαι χίλια ρούβλια, δηλ. τρεῖς περίπου χιλ. φράγκων κατ' ἔτος καὶ κατωικίαν. Ἄλλαι πάλιν εἶναι ἐν εἶδος ἐπαρχιακῶν ἰατρῶν, μισθοδοτούμεναι με χίλια διακόσια ρούβλια τὸ ἔτος καὶ τὰ ἔξοδα τῆς κινήσεώς τῶν. Αὐταὶ εἶναι ὑποχρεωμέναι νὰ μεταβαίνουν ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον πρὸς δωρεὰν ἐπίσκεψιν τῶν πτωχῶν. Πολλάκις συμβαίνει νὰ διατρέχουν ἀπεράντους ἐκτάσεις νύκτα καὶ ἡμέραν ὅλην, μεταβαίνουσαι ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τῆς ἐπαρχίας τῶν εἰς τὸ ἄλλο. Οἱ χωρικοὶ αὐτοὶ δὲν εἶχαν καμμίαν ἰατρικὴν συνδρομὴν, πρὶν ἢ αἱ γυναῖκες ἰατροὶ χρησιμοποιοῦν εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς υἰείας τῶν, πολλάκις δὲ καὶ τῆς ζωῆς τῶν. Πολλὰ ἀπὸ τὰς φοιτητρίδας, εὐποροὶ καὶ

ἀνεξάρτητοι, τόσον ἔχουν ἐννοήσει τὸ φιλανθρωπικὸν ἰδεώδες τῆς ἀποστολῆς τῆς γυναικός, ὥστε ἀποκλειστικὸς σκοπὸς τῆς ἐπιδόσεώς τῶν εἰς τὴν ἐπιστήμην εἶναι ἡ ἀφοσίωσις τῶν πρὸς περίθαλψιν τῶν πτωχῶν.

Ἀντιθέτως πρὸς ἄλλας χώρας αἱ προλήψεις, αἱ ἀπαγορεύουσαι τὴν ἐργασίαν εἰς τὰς τάξεις τῶν εὐγενῶν, δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν Ρωσσίαν. Διὰ τοῦτο μεταξὺ τῶν ἰατρῶν, αἱ ὅποια ἰδίᾳ συμπληροῦν τὰς σπουδὰς τῶν εἰς Παρισίους, ὑπάρχουν πολλὰ εὐγενεῖς. Ἄλλὰ καὶ πολλὰ πτωχὰ, ὡς καὶ φοιτητὴ Ρῶσσοι πτωχοί.

Αἱ Ρωσίδες φοιτήτριαι, αἱ εὐπορώτεραι ἐπὶ κεφαλῆς, ἔχουν σχηματίσει ἐν Παρισίοις Σύλλογον ἀλληλοβοηθείας φοιτητριῶν καὶ φοιτητῶν. Εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Συλλόγου τούτου ἀπαντοῦν ὅλοι οἱ διάφοροι τύποι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀπὸ τοῦ Καλμούκου μέχρι τοῦ μεσημβρινοῦ ρωσικοῦ τύπου, μὴ ἐξαιρουμένων τῆς Σιβηρίας, τοῦ Θηβέτ, τῆς Μογγολίας καὶ τῆς Κιρκασίας.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος II δι' οὐκαζίου τοῦ 1872 ἐπέτρεψεν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἀκολουθήσουν μαθήματα ἰατρικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πετροπόλεως ὑπὸ τὸν τίτλον γυναικολόγων ἰατρῶν. Τὴν αὐτὴν περίπου ἐποχὴν καὶ ἄλλα ρωσικὰ Πανεπιστήμια ἐδέχθησαν γυναῖκας φοιτητρίδας.

Ἄλλ' ὀλίγα ἔτη μετὰ ταῦτα, ἔνεκεν ἀναμίξεως τῶν φοιτητριῶν εἰς ἐπαναστατικὰ κατὰ τοῦ καθεστώτος κινήματα ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν φοιτητῶν, ἀπηγορεύθη εἰς αὐτάς ἡ εἰς τὰ πανεπιστήμια φοίτησις. Ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως ὅμως εἰς τὸν θρόνον τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου τοῦ II, χάρις εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς φιλελευθέρως αὐτοκρατείας Ἀλεξάνδρου, ἐπετράπη εἰς τὰς γυναῖκας νὰ φοιτοῦν καὶ πάλιν εἰς τὰ ρωσικὰ Πανεπιστήμια. Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος ἐπετράπη εἰς τὰς γυναῖκας νὰ διορίζονται εἰς θέσεις κυβερνητικὰς ὡς ἰατροί.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους μάλιστα τούτου εἰδικὰ μαθήματα κλινικῆς διὰ τὰς γυναῖκας θὰ συστηθῶν εἰς τὴν ἰατρικὴν σχολὴν τῆς Πετροπόλεως καὶ τμημα εἰδικῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θὰ ἰδρυθῇ εἰς τὸ μέγα νοσοκομεῖον τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ Παύλου. Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ Πετροπόλεως ἐψήφισε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ποσόν, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ συντηρηθῶν εἰς τὸ τμημα τῶν γυναικῶν ἑκατὸν τριάντα κλίναι.

Κατὰ τὸν ρωσσοτουρκικὸν πόλεμον αἱ γυναῖκες ἰατροὶ ἐν Ρωσσίᾳ παρέσχον μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν ρωσικὸν στρατὸν καὶ εἰς τὰ πολεμικὰ νοσοκομεῖα. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἔλαβον τὸ παράσημον τοῦ Ἁγίου Στανισλάου καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου διὰ τὴν αὐταπαρνήσιν καὶ τὴν γενναϊότητα τῶν. Ἡ κ. Ὀλγα Ρετσίπα ἔλαβε κατ' αὐτάς τὸ χρυσοῦν παράσημον τῆς Ἀξίας, τῇ πρωτάτῃ τοῦ πρίγκηπος Ὀλδεμπούρσκη διὰ τὰς ἐξαιρέτους ἐργασίας τῆς κατὰ τῆς πανώλους. Ἄλλη ἰατρός, ἡ κ. Kwartzoff ἔλαβε μετάλλιον διὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν μελέτην τῆς περὶ τῆς κωφώσεως.

Ἀνωτέρω ἐπόπτρις τοῦ βρεφοκομείου τῆς Πετροπόλεως εἶναι γυνὴ ἰατρός, ἡ κ. Bogolionbsky, διπλωματοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καζάν. Ἡ κ. Chaniovsky ἰατρός διωρίσθη ἐκ μέρους τῆς κ. Akarow νὰ διευθύνῃ τὰς ἐργασίας τοῦ γυναικείου Πανεπιστημίου, διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ ὁποίου,

ἡ κ. Ἀκάρωφ διχθεῖται 500,000 φρ. Ἐπίσης πρὸ ἔτους ἀπέθανεν ἐν Μόσχᾳ κῆποιος ἔμπορος Ἀστρικήφ, ὁ ὅποιος ἀφῆκεν 100,000 ρούβλια διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὴν ἰδρυσιν γυναικείου Πανεπιστημίου εἰς Μόσχαν.

Αἱ εἰς τὰ ξένα Πανεπιστήμια λαμβάνουσαι τὰ διπλώματα τῶν εἶναι ὑποχρεωμέναι, διὰ νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μετέλθουν τὴν ἰατρικὴν εἰς τὴν πατρίδα τῶν, νὰ ὑποβληθῶν εἰς ἐξετάσεις τῶν ἐντοπίων Πανεπιστημίων.

(Κατὰ τὴν κ. Haryet Fontanges).

Η ΚΥΡΙΑ KRUGER

Ἐνῶ εἰς τὴν Haye, ὁ πρόεδρος Krüger ἐνθουσιάζει τοὺς Ὀλλανδούς, οἵτινες τὸν ὑπεδέχθησαν μετὰ μεγάλων πεφημιῶν, ἡ κ. Krüger, ἐκεῖ εἰς τὸ Transwaal, ἀνυπόμονος περιμένει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ συζύγου τῆς. Ἡ κ. Krüger εἶνε πολὺ ἀγκνητὴ παρὰ τοῖς Boers καὶ ἡ φήμη τῆς εἶνε ἴση πρὸς τὴν τοῦ συζύγου τῆς.

Πολλὰ ἔτη ἐπέρασαν καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ αἰῶνος παρήλθει ἀφ' ὅτου ὁ Paul Krüger, ὅστις τότε δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ εἰς μικρὸς ἀγροκόμος, ὅμως φιλότιμος καὶ ἐπιμελής, ἔκαμε τὴν γνωριμίαν μίξας νέας κόρης, ὄχι ὠραίας, ἀλλὰ χαριτωμένης καὶ μετριόφρονος, τῆς ὁποίας οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ ἐξεφραζαν εὐφυῆ καὶ ἀγαθότητα.

Λέγεται δὲ ὅτι, ὅταν ὁ Krüger τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον, ἐκείνη ἀπήντησε, κύπτουσα κάτω τοὺς ὀφθαλμούς: «Γνωρίζω νὰ μαγειρεύω, ἔξερω νὰ ζυμώνω τὸν ἄρτον, καὶ δύναμαι νὰ ράπτω καὶ νὰ διοικῶ καθὼς πρέπει μίαν οἰκίαν».

Καὶ ἀληθῶς ἡ κ. Krüger εἶνε μία ἀρίστη οἰκοκυρά, Πεντήκοντα ἔτη παρήλθον ἀφ' ὅτου ὑπανδρεύθη τὸν Krüger, τὸν ὀνομαζόμενον «Uncle Paul» καὶ εἶδεν αὐτὸν ἀλληλοδιαδόχως νὰ γίνῃ ἀγροκόμος, βουκόλος, κυνηγός, στρατιώτης, ἱερεὺς, πρεσβύτερος, διαχειριστὴς δημοσίων χρημάτων, στρατηγός, καὶ ἐπὶ τέλους πρόεδρος τῶν Boers.

Αὐταὶ αἱ τιμαὶ, αἱ ὅποια ἤθελαν ὑπερηφανεύσει κάθε ἄλλην γυναῖκα, ὅμως δὲν ἐπροξένησαν καμμίαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν κ. Krüger, τῆς ὁποίας ἡ μόνη ὑπερηφάνεια ἦτο ἡ ἀρίστη διοίκησις τῆς οἰκίας τῆς, τοῦ μαγειρείου τῆς καὶ ἡ καθημερινὴ ἐπιθεώρησις τῶν ἱματιοφυλακίων τῆς. Ὁ πρόεδρος Krüger ἔδιδε συχνάκις δεῖπνα καὶ ὅλοι ὅσοι ἐλάμβαναν μέρος εἰς αὐτὰ ὠμολόγουν ὅτι ἡ «Aunt» (τοιουτοτρόπως τὴν ὀνομάζαν) ἦτο λαμπρὰ μαγειρίσσα. Δὲν εἶνε ὠραία, ὅμως διατηρεῖται ἀνθηρὰ καὶ χαριεστάτη διὰ τὴν ἡλικίαν τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, μεγάλοι, εἶνε γλυκεῖς καὶ ἀγαθοί. ἐν γένει ἐκ φύσεως ἐπλάσθη καλὴ, εὐπροσῆγορος, μετριόφρων καὶ ἐλεήμων. Εἶχε δέκα ἐξ τέκνα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἐπτὰ ζῶντα, ἐνυμφεύθησαν ὅλα καὶ κατόικουν εἰς τὴν Pretoria, πρὶν τοῦ πολέμου. Τώρα δὲ ὅλοι οἱ υἱοὶ τῆς μάχονται ὑπὲρ τῆς πατρίδος τῶν.

Ἡ οἰκία τῆς κ. Krüger εἶνε ἐκ τῶν πλέον σεμνῶν. Με δύο πατώματα, μόνον με ἐπιπλα ἀπλοῦστα καὶ με τοῖχους λάμποντας ἐκ καθαρῆς Κατ' ἔτος, ἀφοῦ περάσει τὸ θέρος, περνῶνται ἀμέσως με νέον στρώμα ἀσβεστοῦ.

Τὸ πρῶτ' εἰς τὰς πέντε ἡ κ. Krüger εὐρίσκειται εἰς τὸ

μαγειρεῖον, ἔπου ἐτοιμάζει τὸν καφέ τοῦ Uncle Paul. Μετὰ τὸ πρόγευμα προσέχει με σέβας εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Βίβλου, ἣτις γίνεται καθημερινῶς ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς.

Ὅταν δὲ τελειώῃ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν ἱματίων τοῦ Krüger, τότε ἀσχολεῖται εἰς τὴν κατασκευὴν φορεμάτων δι' ἑαυτὴν καὶ διὰ τὰς θυγατέρας τῆς.

Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον κανένα δὲν ἀγαπᾷ τόσον πολὺ ὅσον τὸν σύζυγόν τῆς. Ἐχει τρυφερὰν ἀγάπην καὶ σέβας δι' αὐτόν, ὅστις με τὰς αὐστηρὰς καὶ πατριαρχικὰς του ἀρετὰς θαυμάζεται παρ' ὅλων.

Λέγει δὲ ὅτι, ἐὰν ἔχη ποτὲ τὴν δυστυχίαν νὰ τὸν χάσῃ, βεβαίωτατα θ' ἀποθάνῃ ἐντὸς ὀλίγου. Ὅμως πρώτη αὐτῆ, τὸν ἀναγκάζει νὰ τρέχῃ ἐκεῖ ποῦ τὸν περιμένει τὸ καθήκον, ἀδιαφοροῦσα, ἐὰν εἶνε ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ ἢ εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Εὐρώπης.

Ἡ τακτικὴ καὶ σιωπηλὴ ζωὴ τῆς κ. Krüger εἶνε σχεδὸν ἡ ἰδίᾳ τῆς τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ Transwaal.

Βραβία

Βεργινία I. Κατσάκα.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

**

Τὰ ἀγωνίσματα τῆς Τετάρτης οὔτε τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου εἴλκυσαν, οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ προσέλθῃ εἰς αὐτὰ πολὺς κόσμος. Τὸ τῆς σκοποβολῆς εἰς τὸ ἐθνικὸν σκοπευτήριον, τὸ ὅποιον εἶχεν οἰκοδομηθῆ ἐπίτηδες διὰ τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὸ ποδηλατικὸν εἰς τὸ ποδηλατοδρόμιον Φαλήρου εἶχαν διὰ τοῦτο πολὺ ἀραιούς θεατὰς καὶ πάλιν μεταξὺ τούτων πολὺ ὀλίγας κυρίας.

Κανεὶς ἐκ τῆς οἰκογενείας Παλβίδου δὲν εἶχε παρευρεθῆ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τοὺς ἀγῶνας. Αἱ τελευταῖαι προτοιμασίαι διὰ τὴν χορευτικὴν ἐσπερίδα, ἡ ὁποία θὰ ἐδίδετο τὸ ἴδιον βράδυ εἰς τὸ ἐγκαινιζόμενον μέγαρον εἶχαν ἀπασχολήσει ὅλους. Καὶ αὐτὸς ὁ Κώστας ἀκόμη ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ ὅλην τὴν ἡμέραν μαζὴ τῶν, παρασυρθεὶς ἀπὸ τὴν παλαίαν του συνήθειαν, νὰ διευθύνῃ σχεδὸν τὰς προτοιμασίας ὅλων τῶν ἐπισήμων χορῶν καὶ ἐορτῶν τῆς κ. Παλβίδου. Ἄλλως τε τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ εἶχαν μεταφερθῆ μόνον τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἡ διάταξις καὶ τοποθέτησις τῶν προεκάλεσεν εἰς τὰς αἰθούσας καὶ εἰς τοὺς μεγάλους διαδρόμους ἀλλαγὴν τῆς θέσεως μερικῶν ἐπίπλων καὶ τῶν ὠραίων bibelots καὶ κομφοτεχνημάτων, τῶν σπανιωτέρων ἴσως ἐξ ὅσων εἶχαν στολίσει ἕως τότε ἑλληνικὴν οἰκίαν.

Τὸ buffet ἂν καὶ ἠτοιμάζετο πρὸ ἡμερῶν εἶχεν ὅμως συμπληρωθῆ τὴν ἡμέραν αὐτὴν καὶ ἦτο τόσον πλούσιον καὶ ποικίλον, ὥστε νὰ ἐνθυμιζῇ ἐποχὰς μόνον τῶν παλαιῶν συμποσίων τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ κ. Παλβίδου ἦτο μοναδικὴ διὰ τὴν ἐπινοήσιν ὠραίων φαγητῶν καὶ ἰδίᾳ ὀρεκτικῶν, τὰ ὅποια τόσον προτιμῶσι ἀπὸ τὰ στερεότυπα χονδρὰ φαγητὰ ὅσοι ἠξέφουρον νὰ καλοτρῶγουν. Γνησίᾳ Ἀνατολίτισσα κατὰ τοῦτο, εἶχε παραλάβει ἀπὸ τὴν τουρκικὴν κουζίαν τὸ πλέον ποιητικὸν καὶ ἐξηυγενισμένον μέρος τῆς: τὰ γλυκίσματα, τὰ σερμπέτια καὶ τοὺς μεζέδες. Ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς, ὁ ὅποιος,

ώς όλα τα παιδιά, περιτριγύριζε την ημέραν εκείνην περισσότερο εις την τραπεζάριαν, όπου η μυρωδιά των φαγητών και γλυκισμάτων εξουδετέρωνε το πλέον δυνατὸν ἄρωμα τῶν ποικίλων τριανταφύλλων, τὰ ὅποια ἐστόλιζαν τὰ τραπέζια εἰς ὠραίας γκιρλάντας, ὁ μικρὸς Κοκὸς εἶχε μετρήσει ἐξήντα ἑννέα εἰδῶν μεζέδες καὶ τριάντα δύο εἰδῶν γλυκίσματα καὶ σερμπέτια.

Εἰς τὰς ἐπτά τὸ βράδυ ὅλα ἦσαν ἑτοιμα. Τὰ ηλεκτρικὰ φῶτα εἶχαν ἀναφθῆ παντοῦ καὶ μόνον οἱ πολυέλαιοι τῶν μεγάλων χορευτικῶν αἰθουσῶν ἔμεναν σκοτεινοὶ μετὰ τὰς ἐκατοντάδας τῶν λευκῶν κηρίων των, παρατεταγμένων συμμετρικῶς. Ἔμεναν διὰ νὰ φωτίσουν μετὰ τὸ σεμνόν, τὸ εὐγενικόν, τὸ διακριτικόν φῶς των κάλλη ζωντανά, βραχιόνας καὶ λαίμους καὶ ὠμοπλάτας στιλπνάς, ὡς νὰ ἦσαν πελεκημέναι ἀπὸ τὴν ἰδικήν των ὕλην.

Ὅσα ἄνθη εὐρέθησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς δημοσίους καὶ ἰδιωτικούς ἀκόμη κήπους, εἶχαν μεταφερθῆ ὅλα εἰς τὸ μέγαρον Παλβίδου, τοῦ ἁπλοῦ αἰ πολυτελεῖς καὶ συνεχόμεναι κατ' ἀμφιθεατρικὴν σειρὰν αἰθουσαι εἶχον μεταβληθῆ εἰς τὰ πλέον πολυτελῆ καὶ μυθῶδως ὠραῖα θερμοκήπια.

Ἡ Marie Παλβίδου, ἡ ὁποία ὄλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ μέθην πολυτελείας καὶ σπατάλης, ἡ ὁποία ἐδίψα νὰ ἀκούσῃ ἐπαίνους καὶ ἐγκώμια διὰ τὸ γούστο της, καὶ, εἰ δυνατὸν, νὰ ἐκπλήξῃ τὴν μίαν Δούαλ, καὶ νὰ τὴν ταπεινώσῃ, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν, βασίλισσα αὐτὴ καὶ κυρία ὄλων αὐτῶν τῶν θαυμασιῶν πραγμάτων, ἡ Marie Παλβίδου, ὅταν ἔκαμε τὸν τελευταῖον γυρὸν της εἰς τὴν σειρὰν τῶν αἰθουσῶν, ἐφάνη ἰκανοποιηθεῖσα, καὶ σχεδὸν ἐλπίζουσα. Τί ἤλπιζε, καὶ αὐτὴ καλὰ—καλὰ δὲν ἤξευρεν. Ἠσθάνετο μόνον ὅτι ὁ Κώστας ἐπηρεάζετο πολὺ ἀπὸ ἕν ὠραῖον περιβάλλον, ὅτι ὁ πλοῦτος τῶν ὠραίων ἐπιπλῶν καὶ τῶν καλλιτεχνικῶν πραγμάτων τὸν συνεκίνει, ὅτι τὰ εὔσομα ἄνθη καὶ τὰ φῶτα καὶ ἡ μουσικὴ τὸν ἐμέθυαν περισσότερο ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰς ὠραίας γυναικας καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ δημιουργὸς ὄλων αὐτῶν τῶν θαυμασιῶν δὲν ἔμπορεῖσε παρὰ νὰ ἀνυψωθῆ περισσότερο εἰς τὴν ἐκτίμησίν του, ἴσως μάλιστα καὶ εἰς τὴν ἀγάπην του. Ἀσυνειδήτως σχεδὸν ὄλην τὴν ἡμέραν τῆς πυρετώδους ἐργασίας, καθ' ἣν ὑπερέβαλλεν ἑαυτὴν, ἡ ἰδέα αὐτὴ τὴν ἐνέπνεε, τὴν ἐνεθάρρυνεν, ἔδιδε περὰ εἰς τὰ πόδια της, ἔκαμνε τὰ χέρια της πλεον ἐπιτήδεια καὶ τὸ πνεῦμά της πλέον ἐφευρετικόν.

Ἀπὸ τῆς στιγμιαίας σκηῆς τῆς προτεραίας, ἐκεῖ παρὰ τὸ Ζήππειον, δὲν εἶχε πλέον παραπενηθῆ, οὔτε ἐκδηλώσῃ σημεῖα λύπης, οὔτε κἂν ἀνησυχίας. Ἦτο χαρκτηρὸς πολὺ εὐθύμου καὶ σύμφωνα μετὰ τὸν χαρακτῆρά της ἐπίστευε καὶ ἐπρέσβευεν ὡς ἀρχὴν, ὅτι ἡ γκρύνια εἶνε τὸ μισητότερον ἐλάττωμα τοῦ κόσμου καὶ ὅτι ἡ ὠραιότερα γυναικία γίνεται ἀπαισία, ἐὰν πάρῃ τὴν συνήθειαν νὰ γκρυιάζῃ. Ἐπειτα ἡ λύπη, ἡ ἀνησυχία θὰ τὴν κατέβλασαν. Καὶ ἤθελε νὰ μείνῃ ὠραία, ὥστε ἡ σύγκρισις μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἄννας τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῶν φῶτων, νὰ μὴ τὴν ἀδικήσῃ.

Ὁ Κώστας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ πρῶν ἀπέφυγε νὰ εὐρίσκαται μόνος μαζὶ της, φοβούμενος νέαν σκηνὴν, σιγὰ—σιγὰ

ἐπανετίθησε τὸ θάρρος του καὶ πρὸς τὸ ἀπόγευμα, ὅταν τὰ ἄνθη μετὰ τὰ μυροβολήματά των ἔκαμναν τὸν ἀέρα τοῦ σπιτιοῦ ἡδυπαθῶς μεθυστικόν, ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τῶρα οὐτός τὴν ἀνάγκην νὰ εὐρεθῆ μόνος μετὰ τὴν ὠραίαν φίλην του. Ἐκείνη τὸ ἀπέφυγε μετὰ πολλὴν ἐπιδειξιότητα, διότι ἤξευρεν ὅτι μόνον αἱ τοιαῦται δυσκολίαι τῆς ἀπομονώσεώς των εἰς στιγμὰς ψυχολογικὰς ὠρισμένας ἐξηρέλιζε τὸ πρὸς αὐτὴν πάθος του καὶ τὸν ἔκαμνε τρελλὸν ἀπὸ πόθους καὶ ἐπιθυμίας.

Εἶχαν συναθροισθῆ ὅλοι εἰς τὴν τραπεζάριαν καὶ ἡ Marie κατὰ τὴν πολιτικὴν συνήθειαν προσέφερε τὴν μαστίχην εἰς τὸν σύζυγόν της, εἰς τὸν Κώσταν, εἰς τὴν οἰκογενεῖαν Δέλβου. Τὴν μαστίχην συνάδευε μετὰ μῆλια πολιτικά τηγανητὰ καὶ μετὰ ἄλλους μεζέδες, τοὺς ὁποῖους ὁ μικρὸς Κοκὸς ἔφερον ἀπὸ τὰ τραπέζια.

— Δὲν ἐσκέφθης μετὰ τοὺς ἄλλους μεζέδες νὰ δώσης καὶ ἀπ' αὐτὰ ; εἶπεν ὁ γέρον Παλβίδης.

— Ὅτι τὰ παρουσιάσουν νὰ ἀγνίζουν τὴν ὥραν τοῦ δείπνου μέσα εἰς τῆς κοκύλιες των, εἶπεν ἡ Marie. Ἐχὼ μῆλια ὀκτώ εἰδῶν, εἶπεν εἰς τὴν κ. Δέλβου. Καὶ στρεΐδια καὶ γαρίδες σμυρναιικὰς καὶ χαλκάνια καὶ χαβιάρια φρέσκα...

Καὶ θὰ ἐξηκολούθει νὰ ἀπαριθμῆ τοὺς μεζέδες της μετὰ ἀφέλειαν καλῆς νοικοκυρίας, ἡ ὁποία δὲν σκέπτεται τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ μαγειρεῖόν της, ἐὰν ὁ Παλβίδης δὲν ὕψωνε τὸ ἀσημένιο ποτηράκι του καὶ δὲν ἔπινεν εἰς ὑγείαν τῆς θαυμασίας αὐτῆς ἀρχόντισσας, τὴν ὁποίαν καμμὶά ἄλλη οὔτε πολιτίσση, οὔτε ἀθηναίση δὲν ἔμπορεῖσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν νοικοκυρωσύνην καὶ τὴν προκοπήν. Εἶδες, φίλε μου, παλάτι, εἶπεν εἰς τὸν Κώσταν. Ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια, ἐπιπλα, συγύρισμα, ὅλα πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια της.

Ὁ Κώστας, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦ ἐφάνη ὡς νὰ εἶχε χάσει κάθε δικαίωμα πλέον ἐπὶ τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ὁ Κώστας ἤκουσε τὰ λόγια τοῦ Παλβίδου μετὰ ἀληθῆ συγκίνησιν καὶ διὰ μίαν στιγμὴν ἠσθάνθη ἕν μέγαλον κενὸν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Ἐξήλευε τὸν Παλβίδην τὸν κάτοχον τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καμμὶά εἰμαρμένη πλὴν τοῦ θανάτου δὲν θὰ τὸν ἐχώριζε πλέον. Καὶ ἤθελε νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ σύζυγος, ὁ πλοῦσιος, ὁ ἑκατομμυριούχος σύζυγος, ἀφοῦ ἦτο ἴσως ὁ μόνος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἡ Marie εἶχε ἀγαπήσει καὶ ἠγάπα ἀκόμη.

— Εἰς τοὺς γάμους σου, εἶπεν ἡ Marie, τείνουσα καὶ αὐτὴ τὸ ποτηράκι της εἰς τὸν Κώσταν. Ὁλίγιστα προσέθεσε, στροφόμενῃ πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, αὐτὴ τὴν φορὰ τὰ ψέματα ἐτελείωσαν. Ἡ νύμφη ποῦ ἔπρεπεν, εὐρέθη διὰ τὸν ἀδελφὸ σου. Εἰς ὑγείαν της.

— Εἰς ὑγείαν της, εἶπαν καὶ ὁ Παλβίδης καὶ ὁ Δέλβος. Ἄλλ' ὁ Κώστας δυσηρεσημένος διὰ τὴν τροπὴν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε τὸ πρᾶγμα, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ τίποτε, ἐσηκώθη καὶ ἐξῆλθε.

— Τὸ φυλάττει μυστικόν, εἶπεν ὁ Παλβίδης Ἀδιάφορον. Ἡ νέα εἶναι τεφαρίκι, φίλε μου. Βασίλισσα, μάγισσα, ὅ,τι καὶ ἂν τὴν εἴπης, εἶναι ὀλίγο Μόνον ποῦ εἶναι Ἀμερικανίδα...

Ἡ Ὁλίγιστα ἐπροσπονήθη ὅτι δὲν ἤξευρε κἂν περὶ ποίας ἐπρόκειτο, ἐνῶ ἡ Marie εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι αὐτὴ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν ἀδελφόν της τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου αὐτοῦ.

Ὁπωσδήποτε ἡ συντροφία διελύθη, διότι ἡ Marie ἐδήλωσεν ὅτι ἐνόει νὰ ἀναπαυθῆ καμμὶαν ὥραν πρὸ τοῦ γεύματος, διὰ νὰ συνέλθῃ λιγάκι ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας. Ἐπειτα προσέθεσε, ὅτι δὲν θὰ ἐκάθητο καθόλου εἰς τὸ τραπέζι, διότι, δοκιμάζουσα τὰ φαγητὰ καὶ τοὺς μεζέδες, εἶχε χάσει τὴν ὄρεξιν. Ἡ ἀλήθεια ἦτο ὅτι δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ, διότι ἔπρεπε νὰ σφιγθῆ πολὺ καὶ νὰ πιέσῃ ὅσον ἔμπορεῖσε περισσότερο τὰ πάχη της διὰ νὰ φανῆ ὠραιότερα τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Ἡ Ἄννα Δούαλ ἦτο σκυμμένη εἰς τὸ τραπέζι της καὶ ἐσημείωνε κἄτι εἰς τὸ σημειωματάριόν της τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν εἰσῆλθεν ὁ Κώστας εἰς τὴν τραπεζάριαν τοῦ ξενοδοχείου.

Ὅλη ἡ συντροφία τῆς προτεραίας ἐγευματίζεν ἐκεῖ καὶ πλῆθος δὲ ἄλλων ὑποψηφίων γαμβρῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶχε διαδοθῆ ἡ εἰδησις τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μιᾶς τόσοσιν πολυφέρου νύμφης. Ὅλοι τὴν εἶχαν πολιορκήσει, καὶ ἐπεζήτουν τὴν γνωριμίαν της μετὰ κάθε τρόπον. Ἡ Ἄννα ἀπὸ τὰ βλέμματα τὰ αὐθάδη τῶν μὲν καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιτηδεύσεις τῶν δὲ εἶχε ἐννοήσει, ὅτι ἡ παρουσία της εἶχε συγκεντρώσει ὄλην αὐτὴν τὴν νεολαίαν ἐκεῖ καὶ ἀληθῶς σκοτισμένη ἠτοιμάζετο νὰ διατάξῃ νὰ τῆς φέρουν τὸ φαγητόν της ἐπάνω. Ἄλλ' ὅταν εἶδε τὸν Κώσταν, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν διάκρισιν νὰ μὴ φανῆ κοντὰ της ὄλην τὴν ἡμέραν, ἠσθάνθη ἰδιαιτέρην εὐχαρίστησιν, ὡς νὰ ἔβλεπε παλαιόν της φίλον. Ἄλλως τε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν ἀπησχόλει παραδόξως, ὅπως κανεὶς ἄλλος μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς. Ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὸ πρῶν εἰς τὸ σκοπευτήριον καὶ τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸ ποδηλατοδρόμιον τὸν εἶχε ἀναζητήσει εἰς μάτην καὶ ὅταν, συνοδευομένη τὸ βράδυ ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε ἐπιτεκνῆ τὴν μεσημβρίαν, ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Φάληρον, ἐξεπλάγη καὶ πάλιν μὴ συναντήσασα πουθενὰ τὸν Κώσταν. Ἐφυγε λοιπὸν καὶ αὐτὸς! ἐσκέφθη μετὰ δυσθυμίαν. Καὶ ὡς θέλουσα νὰ πεισθῆ, ἐξῆλθε καὶ ἐζήτησεν εἰς τὸν πίνακα τῶν ξένων τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τόσοσιν τὴν ἀπησχόλει.

Ὁ Κώστας, δύσθυμος καὶ ἀρκετὰ σκοτισμένος καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὰ ποικίλα καὶ ἀντίθετα αἰσθηματὰ του τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τὴν ἐχαίρετισε, χωρὶς νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ἄλλ' ἐκείνη ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι της καὶ χωρὶς κανένα ἐνδοιασμόν ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἰδικόν του.

— Ἐνόμιζα ὅτι εἶχετε φύγει καὶ σεῖς, τοῦ εἶπε καὶ εἶχα αἰσθανθῆ πολλὴν πληξίν. Ὅλοι λοιπὸν οἱ φίλοι μου θὰ φύγουν, ἐσκεπτόμην.

— Αὐτὸ μὲ τιμᾶ τοῦ νὰ μετὰ σάσετε μετὰ τοὺς φίλους σας, εἶπεν ὁ Κώστας ὀρθός.

— Καθίσατε λοιπὸν, δὲν ἦλθα νὰ σᾶς χαλάσω τὴν ἡσυχίαν σας. Ὅτι φάγετε ἀμέσως;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Κώστας Δὲν πεινώ.

— Τόσον τὸ καλλίτερον. Οὔτε ἐγὼ δὲν πεινώ. Θέλετε νὰ ὀμιλήσωμεν ; Θέλετε νὰ σᾶς εἴπω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σημερινῶν ἀγώνων ; Τέλος πάντων εἰς τὸ τουρέκι εἶχαμεν Ἑλληνα νικητήν. Ἐτηλεγράφησα ἀμέσως καὶ εἰς Ἀμερικὴν καὶ εἰς τὸ Brindisi.

— Εἰς τὸ Brindisi ; ἀλλ' ἔχετε καὶ ἐκεῖ ἀνταποκρίσεις ; — Ὁχι. Μόνον τὴν φίλην μου κ. Μύρτου, ἡ ὁποία πηγαίνει εἰς Βενετίαν. Δὲν σᾶς ὠμίλησα δι' αὐτήν ;

Ὁ Κώστας ἠσθάνθη ζάλην εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Δὲν ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ περισσότερο, τόσοσιν ἐφοβήθη, μήπως βεβαιωθῆ ὅτι ἡ κ. Μύρτου ἦτο ἡ γυναῖκά του, περὶ τῆς ὁποίας ἐπὶ πολλὰ κατὰ σειρὰν ἔτη δὲν εἶχε μάθει τίποτε.

Ἐχώρισσε καὶ ἐφάνη τόσοσιν ταραγμένος, ὥστε ἡ Ἄννα ἀνησύχησεν.

Ἄλλὰ τί ἔχετε ; φαίνεσθε ἀσθενής. Ὑποφέρετε ;

— Ὁχι ! αἰφνιδία ζάλη, ἡ ὁποία ἐπέρασεν ἐντελῶς.

Καὶ ἡ Ἄννα ἐξηκολούθησε τὴν ἀφήγησιν τῶν ἀγώνων, χωρὶς ὁ Κώστας νὰ λάβῃ τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσῃ τίποτε περισσότερο διὰ τὴν κ. Μύρτου.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ

Μία στατιστικὴ, δημοσιευθεῖσα κατ' αὐτὰς ἐν Γαλλίᾳ περὶ τῆς καταπληκτικῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν μοναχῶν ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος, συνετάραξε τοὺς κύκλους, τοὺς ἀσχολουμένους μετὰ τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος μόλις τριάντα χιλιάδες γυναῖκες μοναχῶν ἦσαν καθ' ὄλην τὴν Γαλλίαν, ἐνῶ σήμερον ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἀνήλθεν εἰς ὀγδοῶντα πέντε χιλιάδας.

Τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἀποδοθῆ εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ, διότι ὁ γαλλικὸς πληθυσμὸς καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος, ὄχι μόνον δὲν ἐδιπλασιάσθη, ἀλλὰ καὶ παρατρηρεῖται τόσοσιν ἐλαχίστη ἡ αὐξήσιν αὐτοῦ, ὥστε οἱ οικονομολόγοι καὶ κοινωνιολόγοι τῆς Γαλλίας ἤρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν καὶ νὰ ἀπελπίζονται. Τὸ θρησκευτικὸν αἰτήημα λοιπὸν τόσοσιν ἐνισχύθη, ὥστε ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν νὰ παρεδῶκαν τόσας νέαι γυναῖκες τὴν ζωὴν των εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν λατρείαν του ; Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, διότι, εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ πίστις εἰς τὴν Γαλλίαν διατελεῖ εἰς κρίσιν ἀπειλητικὴν. Ἐξ ἀγάπης ἄρα πρὸς τοὺς δυστυχεῖς, ὑπὲρ ὧν ἀσχολοῦνται αἱ καθολικαὶ μοναχῶν, ἠρνήθησαν τόσοσιν ἀθροῖα τὸν κόσμον καὶ τὰς ἀπολαύσεις του ;

Ἄλλὰ μήπως καὶ ἐκτὸς τῆς μονῆς δὲν δύναται νὰ βοηθοῦν αἱ φιλόθρηστοι γυναῖκες τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα ; Καὶ ἡ ζωὴ αὐτὴ ἀκόμη τῆς μητρὸς τῆς οἰκογενείας δὲν εἶνε ζωὴ, ἢ ἡ αὐταπάρνησις καὶ ἡ ἀγάπη ἐξαγνίζει καὶ ἐξαγιάζει ;

Λοιπὸν ἡ μενὴ εἶναι ὄχι ἄσυλον διὰ τὴν ἐξαγίανσιν τῶν ψυχῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν σωτηρίαν ἀπὸ τὰς πικρίας καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς, διὰ τὴν σωτηρίαν ἴσως ἀπὸ τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν ἀθλιότητα. Ἡ δυσκολία τοῦ νὰ κερδίσωσιν ἐντίμως τὴν ζωὴν των ὠθεῖ τὰς γυναῖκας τῆς Γαλλίας εἰς τὸ μοναστήριον.

Κατὰ τὰς ἡμέρας μας ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἐν γένει, μεθ' ὅλας τὰς φαινομενικὰς προόδους καὶ τὰ νέα στάδια τῆς ἐργασίας, δεῖνοῦται περισσότερο ἡμέρᾳ τῆ ἡμέρᾳ. Ἄλλοτε ἡ ζωὴ χωρὶς τὴν γυναῖκα ἦτο πρόβλημα. Αὐτὴ ὕφαινε τὰ ἐνδύματα, αὐτὴ ἐζύμωνε τὸν ἄρτον, αὐτὴ εἰργάζετο εἰς τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ἀπαραιτήτων τότε οἰκιακῶν

βιομηχανιών. Σήμερον διά της διαιρέσεως και της ειδικοποιήσεως της εργασίας ο άνθρ και η μηχανή εξετόπισαν την γυναίκα και μετέφρασαν τα έργα της εις τους διαφόρους κλάδους του εμπορίου.

Ο γάμος δέν είναι πλέον απαραίτητος διά την ευμάρειαν του άνδρος και η πτωχή κόρη, η οποία δέν είναι ευμορφη και δέν έχει προίκα, δέν νυμφεύεται. Αντί λοιπόν του νυμφικού πέπλου και των άνθων της λεμονιάς, η κόρη λαμβάνει άκουσίως το μαύρον κάλυμμα της μοναχής, εξασφαλίζουσα τουλάχιστον τον άρτον της και την συντήρησίν της.

Εφ' όσον η κοινωνία θά μεταχειρίζεται την γυναίκα ως παρίαν και οι άνδρες θά ζητούν να της άφαιρέσουν το τεμάχιον του άρτου, το όποσον κερδίζει διά της έντιμου εργασίας της· εφ' όσον δικαιολογούμενοι διά τας άρπακτικάς επιδρομάς των, την στέλλουν εις το νοικοκυρείο, το όποσον φεύ! διά τας πτωχάς είναι άνύπαρκτον· εφ' όσον θά έκμεταλλεύωνται δι' έξυτους όλα τα δικαιώματα και θά άφίουν εις αυτήν μόνον καθήκοντα, θά ζητήση αυτή, αναλόγως με την ιδιοσυγκρασίαν της, τον άρτον της η εις τας τριόδους η εις το μοναστήριον.

Μαρία Μαρτέν

ΔΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Αμαλασόντη, βασίλισσα των Όστρογόθων εν Ιταλίαι, θυγάτηρ του Θεοδώριου Ι και μήτηρ του Αθαλαρικού. Ανέθρεψε τον υιόν της κατά το σύστημα των Ρωμαίων, πράγμα το όποσον δυσηρέστησε τους Γότθους. Η πριγκίπισσα αυτή είχε όλας τας άρετάς μεγάλου βασιλέως. Ευφυής, με κρίσιν μεγάλην και θάρρος πολύ διετήρησε καθ' όλην την διάρκειαν της βασιλείας της την ειρήνην εις το κράτος, μετακαλέσασα πλησίον της τους σοφούς και τους μεγάλους καλλιτέχνας και συντελέσασα όπως και αι τέχναι και τα γράμματα προαχθούν εις ευάρεστον σημείον. Όλα αυτά άπήρσκον εις τους Γότθους, οι όποιοι άπήτησαν να άνατεθῆ η στρατιωτική άγωγή του υιού της εις τρεις Γότθους νέους αξιωματικούς, οι όποιοι τον εξώθησαν εις κραιπάλας και τον διεφθειραν επί τῷ σκοπῷ να συντελέσουν εις ρήξιν μεταξύ μητρὸς και υιού και να άπομακρύνουν του θρόνου την βασιλομήτορα. Άλλ' ο Αθαλαρικός δέν άντέσχεν εις τας καταχρήσεις και άπέθανε νεώτατος. Η μήτηρ του έννοήσασα τους σκοπούς των συνωμοτών άπέστειλε τους τρεις αξιωματικούς διδασκάλους του υιού της εις έμπιστευτικήν δῆθεν άποστολήν, ταυτόχρονως δέ διέταξε τρεις άλλους έμπιστους του κόμματος της, οίτινες έδολοφόνησαν τους πρώτους.

Εν τούτοις φοβουμένη νέαν επανάστασιν άπεφάσισε να υπακνήσει τον εξαδέλφον της Θεοδάτον, άνθρωπον ο όποιος είχεν επιδοθῆ εις μελέτας της Λατινικής και αρχαίας Έλληνικής φιλολογίας, χωρίς όμως να είναι ολιγώτερον βάρβαρος των άλλων Γόθων. Αντί της πρ' αυτού προσδοκωμένης συνδρομής η Αμακλασόντη ευρεν οικτρὸν τέλος, δολοφονηθεῖσα εις το λουτρόν της υπό δολοφόνων, οὗς ο σύζυγός της άντήμειψε δι' αξιωμάτων και χρηματικῶν παροχῶν. Ο Ιουστινιανός όμως εξεδίκησε τον άδικον θάνατον

της υπερόχου βασιλείσης, έκστρατεύσας κατά του Θεοδάτου, οστις έφρονευθη πρὸς του στρατηγού του Βελισαρίου.

Έλ νη Γεωργιάδου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Γυναίκες ζωγράφου βραβεύμεναι. Εις την εν Παρισίοις Έθνικὴν Καλλιτεχνικὴν Σχολὴν ἔλαβον ἐσχάτως εις τὸν διαγωνισμόν Fortin d'Iury και νεάνιδες. Έκ τούτων έβραβεύθησαν δύο : αι δεσποινίδες Roudenel και Limonel.

Γυναίκες γεωροί. Εις Houilles της Γαλλίας ιδρύθη κατ' αὐτάς γυναικεία γεωργικὴ σχολή παρὰ της γεωπόνου Δος Fresnoy.

Δημοδιδάκαλοι γραμματεῖς δήμων. Κατ' αὐτάς επετράπη εις τὰς δημοδιδασκάλους μικρῶν γαλλικῶν χωρίων να διορίζωνται και γραμματεῖς τῶν δημοκρῶν, τῶν χωρίων εις τὰ όποια ύπηρετοῦν.

Αι Έλβετίδες εις τὸν γάμον. Σπουδαιοτάτη μεταρρυθμισις εγένετο ἤδη εις τὸ τυπικὸν μέρος του γάμου εν Έλβετία. Οι Έλβετοὶ διέγραψαν τὴν φράσιν: η γυνὴ ὀφείλει να φοβῆται και να υπακοῆ τὸν άνδρα, τὴν ὁποίαν αντικατέστησαν με τὴν φράσιν: η γυνὴ ὀφείλει πιστεῖν και ἀλληλεγγύην εις τὸν άνδρα φράσιν, ἣτις ἀπαράλλακτα ἀπευθύνεται και πρὸς τὸν άνδρα.

Αι Αμερικανίδες κατά τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι εις Αμερικὴν ὑπάρχουν πολυπληθεῖς σύλλογοι ἐγκρατείας, ὡς και εν Αγγλίαι, οι πλεῖστοι τῶν ὁποίων και διευθύνονται και λειτουργοῦν, κατὰ τὸ πολύ, διά γυναικῶν. Οι σύλλογοι οὗτοι ἔχουν κηρύξει ἀμειλικτον πόλεμον κατὰ του οἴνου και ὄλων τῶν πνευματωδῶν ποτῶν, η χρῆσις τῶν ὁποίων φέρει τὴν καταστροφὴν ὅχι μόνον του βαλκαντίου, ἀλλὰ και της υγείας, επιφέρουσα τὸν ἐκφυλισμὸν εν γένει της ἀνθρωπότητος.

Η κυβέρνησις ἐπιβουλή τὸ ἔργον τῶν συλλόγων τούτων, ἐπιβαρύνουσα με βαρυτάτους φόρους ὅλα τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά. Αἱ μεγάλαι τάξεις ἐπίσης βοηθοῦν τὸ ἔργον τῶν συλλόγων, διότι ἔχουν καταργήσει εις τους οἴκους των τὴν χρῆσιν και του οἴνου ἀκόμη. Αἱ πλεῖστοι πόλεις της Αμερικῆς εἶναι ὑπὲρ της ἐγκρατείας. Η Νέα Υόρκη ὅμως, της ὁποίας ὀ πληθυσμὸς εἶναι διεθνῆς μένει ὀπίσω, και ἰδίαι αἱ λαϊκαὶ τάξεις. Ἦδη ἐτοιμάζεται να ἐπισκερθῆ τὴν ἀμαρτωλὴν αὐτὴν πόλιν η φανατικωτέρη ἀπόστολος της ἐγκρατείας κ. Νάσιων, η ὁποία ἀναγγέλλει ὡς ἐξῆς τὴν ἐκεῖ ἐπίσκεψίν της.

« Δύναμι να βεβαιώσω τους ἀμαρτωλοὺς της Νέας Υόρκης ὅτι θά ἀκούσουν να γίνεται λόγος δι' ἐμὲ κατὰ τὸν Ἰούλιον.

Η πόλις ἐκεῖνη εἶναι τὸ ἄντρον πάσης ἀνομίας και τὸ παράδειγμά της εἶναι η αἰτία της διαφθορᾶς τῶν λοιπῶν πόλεων. Θά φέρω και τὴν Νέαν Υόρκην, ὅπως τὸ Κανσᾶς εις τὸν εὐθὺν δρόμον, και πρὸς τούτο ὀργανίζω μόνιμον στρατὸν ἐκ γυναικῶν, οστις θά κληρίση τὰ κερνεῖα και τὰ κρηνηλεῖα ἐκ του προσώπου της Αμερικῆς. Θά προσκαλέσω τους κερνετῶνας να κλείσουν τὰ μαγαζιά των. Ἐν ἀρνηθοῦν, θά τὰ κρημίσω με τὸν πέλεκυν. Η Νέα Υόρκη με κλεῖ. Θά ἐπισκερθῶ τὴν ἀμαρτωλὴν καύτην πόλιν, ἄγουσα μετ' ἐμοῦ σύνταγμα γυναικῶν».

Ανησυχία λοιπόν και συγκίνησις εις τὴν Νέαν Υόρκην, ἰδίως μεταξύ τῶν ὑπὲρ της ἐγκρατείας γυναικῶν συλλόγων. Ἄλλὰ τὸ κίνημα διεδόθη ἤδη εις ὅλην τὴν Αμερικὴν, και μεταξύ τῶν ἀνδρῶν ἀκόμη. Εἰς Κέμπριτζ της Μασσαχουσέτις η Μάριη Γρὼν τὰ ἔσπασεν ὅλα εις ἐν ποτοπωλεῖον. Εἰς Βιχίταν ο αἰδεσιμῶτ. Ἀλφῆρδος Πήζ, με τὸν πέλεκυν εις τὴν δεξιὰν ἔθραυσεν βιτρίναν ἐνὸς ἄλλου ποτοπωλείου· εις τὴν Πολιτείαν Κανσᾶς οι εἰσαγγελεῖς και ὁ διευθυντής ἀκόμη της ἀστυνομίας ὑποστηρίζουν τὴν Νάσιων εις τὴν σταυροφορίαν της. Ἄγνωστον εἶναι ἂν θά ἔχη η κυρία αὐτὴ τὴν ἰδίαν ὑποστήριξιν εις τὴν Νέαν Υόρκην.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

Ο πατήρ Γάκιθος περί Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ο père Loysson, ὁ κεκηρυγμένος ἀποστάτης της ἀπολυταρχικῆς ἐξουσίας και του ἀναμαρτήτου του Πάπα, ὁ ἐπιφανέστερος ἴσως τῶν συγχρόνων ρητόρων της Καθολικῆς Ἐκκλησίας και ἰδρυτῆς του σχίσματος τῶν Παλαιοκαθολικῶν, φιλοξενεῖται ἀπὸ τινος εις τὴν πόλιν μας μετὰ της συζύγου του κ. Loysson, της ἰδρυτριάς του Συλλόγου της Ἀδελφοποιήσεως τῶν Γυναικῶν της Ἀνατολῆς και της Δύσεως.

Ο κ. Loysson παρακληθεὶς παρὰ του Συλλόγου Παρνασσου ὤμιλησε τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην περί της Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, με τὴν δύναμιν του λόγου και τὴν γλαφυρότητα και ρητορικὴν καλλιπέειαν, η ὁποία χαρακτηρίζει ρήτορα τοιούτης περιωπῆς. Ο Père Loysson γνώστης και ἔμπειρος βελῶν του πνεύματος του Χριστιανισμοῦ τάσσεται μᾶλλον ὑπὲρ της ἐλευθερίας τῶν συνειδήσεων εις τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα, οὐχ ἤττον ἐξαιρεῖ τὴν βαρύτητα του δόγματος της ἀρχαίας Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἣτις πρώτη

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΑΡΜΑΤΑΣ

- Καλή μέρα μπάριμπα Λινάρδο;
- Καλή σου μέρα, κυρά.
- Έ μπονάσα σήμερα! βλέπεις η Παναγία ἔκαμε τις λάμμες και λούφαξαν γιὰ να πάη ο κόσμος να προσκυνήση τη χάρη της.
- Αμ η Παναγία μας, και ἔκαμε τὸ Σταυρὸ του, μεγάλη η χάρη της, εἶνε, ἀπὸ τις πολὺ θαματουργιές.
- Ἀλήθεια, μπάριμπα Λινάρδο, δέν μοῦ λές γιατί τὴν λές «της ἀρμάτας»;
- Ο γέρος ναυτικὸς με τὸ μαυρισμένο πρόσωπο ἀπὸ τὸ λιούρι και τὴν ἀρμίλα της θάλασσας, κάθησε πάνω σ' ἀσβεστωμένο πεζούλι, ἔβγαλε ἀπὸ τὰ δασωμένα στήθια του ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ, πήρε μιὰ πρέζα, κι ἄρχισε τὴ διήγησή του, ἐνῶ ὁ ἥλιος, σχεδὸν μεσουράνια, τοῦ φώτιζε τὸ πρόσωπο και καθὼς ἦτανε ἔτσι ἡλιοκαμένος, τὸν ἔκανε να φαίνεται ὅσιν μπρούτζινος.
- Στους παλῆρους καιρούς, ἄρχισε, ποῦ η Τουρκικὴ κρατοῦσε και τὴ ξηρὰ και τὴ θάλασσα και ὅπου φαίνονταν τὰ καρδιά της, φερναν μαζῆ τους και τὴν καταστροφή, σὲ δικὰ μας τὰ νησιά δέν εἶχανε φανῆ ἀκόμα, ὅταν ἕνα πρωῖνὸ ἀνοιχιάτικο, να και παρουσιάζεται ἀπὸ τὸ μουγάκι ἕνα πλεούμενο με κόκκινη σημάζα και με τὸ μισοφέγγερο κατὰμοση, ἔπειτα ἄλλο, και ἄλλο... και ὁ γέρος ἐστένανε πάλι· και ἴτσι «ποῦ λές, κατὰ τὴν ἄκρη κείνη ποῦ φαίνεται κεί ἀγνάμια και ποῦ εἶνε η ἐκκλησοῦλα της Παναγίας, προσκυνοῦμε τὴ χάρη της. Ὅ,τι μπορούσαμε, κάναμε μα ἐι να προφθάσουμε. Ὅ ἀπίστος ἦθελε πρώτα να κατακίψη τὴν ἐκκλησία και ἔπειτα να ζυγώτῃ σὲ νησί.
- Ἀρχισε τὸ κανονιδὶ ἀμέσως και εἰτομάζε και ἄλλους γιὰ ἔξω γιὰ να κάψῃ

διετύπωσε και διακανόνισε τὴν θρησκευτικὴν νομοθεσίαν, συμφωνότερον πρὸς τὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις, ἄς ὁ Χριστὸς διὰ τῶν Ἀποστόλων του μετέδωκε και διεβίβασεν εις τους πρώτους χριστιανικούς λαούς.

Τὸ πνεῦμα της ἀγάπης, τὸ πνεῦμα της ἀδελφοποιήσεως τῶν λαῶν, τὸ πνεῦμα της αὐταπαρνήσεως και ἀλληλεγγύης ἀποτελεῖ τὴν ὑγιὰ και θεμελιώδη βᾶσιν τῶν ἀρχῶν του Père Loysson.

Εἰς τὴν ὑπὸ τὸ πνεῦμα του διδασκαλίαν του ἔχει ἐπικουρον ἀκαταπόνητον τὴν εὐγενῆ σύζυγόν του κ. Λουαζόν, Ἀμερικανίδα ἐξ ἐκείνων, αἰτινες ἐγεννήθησαν με τὸν προορισμὸν να ἐργασθοῦν και να δράσουν εὐεργετικῶς ὑπὲρ της βελτιώσεως της ἀνθρωπότητος.

Ο κ. και η κ. Loysson, ἀποτελοῦν τὸν ἰδεώδη τύπον συζύγων, τῶν ὁποίων αἱ ψυχαὶ και τὰ πνεύματα εὐρίσκονται εις πλήρη ἀρμονίαν και τους ὁποίους ὁ Θεὸς ἤνωσεν, ὅπως με τὸν πλοῦτον του πνεύματος και της καρδίας των, ὅχι μόνον διὰ του λόγου και της διδασκαλίας, ἀλλὰ και διὰ του ἠθικοῦ παραδείγματος καταστῶσι πρότυπα πάσης ἀνθρωπίνης τελειότητος.

Ο κ. Α. Μελάς περί Ἀλβανίας. Ο κ. Α. Μελάς εἶναι γνωστὸς πλέον ὅχι μόνον ὡς διακεκριμένος συγγραφεὺς, ἀλλὰ και ὡς γλαφυρὸς και εὐγλωττος ρήτωρ. Τὰ ζητήματα, τὰ ὁποία πραγματεύεται εἶναι ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων, διότι συνδέονται ἔϊτε ἀμέσως, ἔϊτε ἐμμέσως με τὴν μεγάλην ἰδέαν, ἣτις ἄλλοτε ἀπετέλει τὸ προσφιλὲς ὄνειρον του Ἑλληνοῦ.

Η ὀμιλία του περί Ἀλβανίας ἐπιτηδεῖως και μετὰ πολλῆς δεξιότητος προπαρσκευάζει τὸ ἔδαφος εις μιάν ἀδελφικὴν σύμπραξιν και ἐνότητα τῶν δύο λαῶν, τους ὁποίους

τὴν ἐκκλησία, ἀφοῦ πρώτα ἀρπάξει ὅτι καλὸ πρᾶγμα ἦτανε μέσα. Μα η μεγάλη χαρὰ ἔκανε τὸ θάμα της.

Βλέπεις ὅλο τὸ κάμπο π' ἀπλώνεται μπροστὰ ἀπὸ τὴν πόρτα της ἐκκλησοῦλας; ὁλοσ αὐτὸς τὴν ἀνοιχὴ εἶνε γεμάτος ἀπὸ σπερδοῦκλια. Με τους πρώτους Τούρκους ποῦ πάτησαν στὴν ξηρὰ, ὅλα τὰ σπερδοῦκλια γίνανε στρατιῶτες και πῆραν σὲ κνηγὶ τους ἄπιστους· ἔφυγε τρομαγμένο τὸ σκυλόλοϊ ὅσο ἔβλεπε να ξεφουτρῶνε ἀπὸ τὴ γῆ ἀδιάκοπα στρατιῶτες και ὁ πασά, ὅσο τοῦ ἔβλεπε να φεύγουνε, τόσο ποῦ ἄγριες διαταγές ἔδινε· μα ποῦ ἄκουστοῦνε διαταγές μέσα σὲ τέτοια τρομάρα· ὅσο τους διάταζε να πάνε μπρός, τόσο κείνοι γύριζαν πίσω σὲ καράβια και δέν κύτταζαν τίποτα ἄλλο παρὰ πῶς να σωθοῦνε και να φύγουνε ἀπὸ τὸν τόπο ἐκεῖνο. Εἶδε κ' ἀπόδε και ὁ πασά και ἔφυγε ὅπως ἦθε· και τὸ πρόσωπο του γέρου ἔλαμπε ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Ἔτσι η Παναγία μας, προσκυνοῦμε τὴν, ἔσωσε τὸ νησί μας, ἀπὸ τους Τούρκους, και ἀπὸ τότε γιὰ ἐνθύμησι· ποῦ ἀρμάτωσε τόσο πλῆθος τὴν λέμε «Παναγία της ἀρμάτας».

Σώπασε και ὁ γέρος σφούγγιζε με τὸ μανικοποκάμισό του τὸ καταϊδρωμένο μέτωπό του και περιμένε νέα ἐρώτηση γιὰ να ξαναρχίσῃ τὴν κουβέντα.

— Καὶ δέν σωζεται ὡς τὰ σήμερα κανένα σημάδι ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν ἄγρια ἐκείνη μάχη; τὸν ρώτησα.

— Μονάχα η πρώτη σφαῖρα ποῦ μπῆκε μέσα στὴν Ἐκκλησία και πῆγε και καρφώθηκε πάνω ἀπὸ τὴν εἰκόνα του Χριστοῦ· φαίνεται ἀκόμα, και ἂν πᾶμε τ' ἀπομνησήμερο, με τὸ καλὸ, να προσκυνήσῃς, θά τὴ δῆς και μονάχη σου, και θά δῆς και μιὰ εἰκόνα ποῦ ζουγραφίζει τὸ θάμα της Παναγίας, πάνω ἀπὸ τὸ τέμπλο.

Κέρσα τὸ γέρο ἕνα κρασάκι, τὸν εὐχαρίστησα γιὰ τὴ διήγησή του και τοῦ εἶπα νὰρθῆ πρὶν ἀπὸ τὸ ἡλιοβασιλεῖμα να πᾶμε στὴν ἐκκλησοῦλα.

Εἰρήνη Νικολαΐδου.

συνδέουν ήδη κοινοί αγώνες και πόθοι και ιδεώδη.

Τὸ ἀκροατήριον τοῦ κ. Μελαῖ ἀπετελεῖτο ὄχι μόνον ἀπὸ πολιτευτὰς καὶ ἀνθρώπους τῶν γραμμῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κόσμον κυρίων καὶ κυριῶν, αἱ ὁποῖαι πολὺ σπανίως φαίνονται εἰς τὰς διαλέξεις τοῦ Παρνασσοῦ. Ὁ κ. Α. Μελαῖ γίνεται οὕτω εἰς μίαν εἰδικὴν τάξιν τῆς κοινωνίας μας ὁ προσηλυτιστὴς εἰς ζητήματα ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ καθημερινὰ καὶ συνήθη τῶν αἰθουσῶν καὶ χορευτικῶν ἐσπερίδων.

Ἡ ὠραία ὁμιλία τοῦ κ. Μελαῖ χειροκροτήθη ἀπὸ τὸ πικνὸν ἀκροατήριόν του.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ κ. ΖΛΑΤΑΝΟΥ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ

Ἐρατὸς καὶ μὲ πολλὴν φαιδρότητα διεξήχθη ὁ εὐργετικὸς χορὸς ὑπὲρ τῆς ἐταιρίας τῶν Φιλοτέχνων ὁ διοργανωθεὶς εἰς τὰς πολυτελεῖς αἰθούσας τῆς κ. Ζλατάνου, ἡ ὁποία τόσον ἐμόχθησε καὶ τόσον συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ. Αἰθουσαι ἐκ τῶν ὠραιότερων τῶν Ἀθηνῶν, φωτισμὸς ἄπλετος, κυλικεῖον πλουσιώτατον καὶ κυρίαὶ καὶ κύριοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐνθουμοῦνται τὴν συμπαθεὴ καὶ ἐγκάρδιον φιλοξενίαν τῆς ὠραίας οἰκοδομοῦνης, ἡ ὁποία κατῶρθε τὸ θαῦμα τῆς ἐπιτυχίας τοῦ χοροῦ τούτου, κατόπιν τόσων ἀλλεπαλλήλων χορῶν, οἱ ὁποῖοι ἐδόθησαν ἐπὶ δύω ἤδη συνεχεῖς ἐβδομάδας.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κοτόπεια.—Βράζετε μίαν ὄρνιθα, τὴν ξεκοκαλιάζετε καὶ κόπτετε τὸ φαχνόν της καὶ λεπτὴν κημὰ. Κοπανίζετε 1 φιλοκομμένον κρομμυδάκι καὶ προσθέτετε τὸν κημὰ τῆς κότας νὰ κοκινίσῃ ἐπίσης μὲ μίαντανό, καρότο φιλοκομμένο, ἀλατοπίπερο καὶ ἄλλν μυροδικὰ, ἂν σὰς ἀρέσουν. Σβύνετε μὲ 1 ποτηράκι κρασί. Ἐπειτα ἀναλύετε ντομάταν μὲ τὸ ζουμί τῆς ὄρνιθος καὶ χύνετε μίαν εἰς τὸν κημὰ τῆς κότας, ὥστε νὰ βράσῃ καὶ νὰ μείνῃ μὲ ἀρκετὴν σάλτσα. Ἰδιαίτερος πέρνετε 1/2 ὄκ. μυζήθραν φρέσκιαν, ἢ τυρὶ τὸ ὅποιον ἐξαμμυρένετε, τὴν ζυμάνετε μὲ 5—6 αὐγά καὶ προσθέτετε καὶ εἰς αὐτὴν ὀλίγον ζουμί διὰ νὰ εἶναι μαλακὴ. Βουτυρόνετε ἕνα ταψί. Τὸ στρώνετε μὲ 5—6 φύλλα ζαχαροπλαστείου, στρώνετε ἔπειτα τὸν μισὸν κημὰ σας, προσθέτετε 3—4 φύλλα καὶ στρώνετε τὸ μισὸν τριεῖ, ἐξακολουθεῖτε ἐναλλάξ φύλλα καὶ κημὰ καὶ φύλλα καὶ τυρὶ, καίετε βούτυρον καὶ χύνετε ἀπὸ πάνω καὶ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον.

Πρὸς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίδας μας

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. συνδρομήτριαι τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ λήγει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀνανεώσουν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν των, ἵνα μὴ διακοπῇ πρὸς αὐτὰς ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης αἱ καθυστεροῦσαι συνδρομᾶς συνδρομήτριαι, ἀνταποκρίτριαὶ καὶ ἀνταποκριταὶ νὰ ἐξοφλήσωσι τοὺς λ)τμούς των, διότι ἐπιθυμοῦμεν μὲ τὸ τέλος τοῦ ἔτους νὰ τακτοποιήσωμεν πάντας τοὺς ἔκρε μείς λ)τμούς.

Ἡ Χειροαφτημένη. Πρωτότυπον σύγγραμμα τῆς κ. Κ. Παρρέν.

Τιμᾶται δρ. 3 διὰ τὰς Ἀθήνας, 3,50 διὰ τὰς ἐπαρχίας. Φρ. χρ. 3 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Σ. ΠΑΤΣΙΦΑ καὶ Υἱοῦ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, συνιστᾷ εἰς τοὺς πελάτας του τὴν μελετην τοῦ κάτωθι τιμοκαταλόγου τῶν ἐν αὐτῷ πωλουμένων εἰδῶν:

Ἐφάσματα μαλλοβίμβακα διὰ δῶρα ὁ πῆχυς ἀπὸ δραχμὰς 4,40 Βαμβάκερὰς φλανέλλας διὰ φορέματα ὁ πῆχυς ἀπὸ λεπτὰ 0,85.

Ἐφάσματα ὀλομάλλινα ὁ πῆχυς ἀπὸ 2,75 καὶ ἄνω.

Ταφτὰ παντὸς χρώματος ὀλομέταξον ὁ πῆχυς δραχ. 3,90.

Φουλάρια σκέτα παντὸς χρώματος (Pongé) ὁ πῆχυς δραχ. 2,75.

Κορδέλλαι μεταξωτὰς double face N. 12 ὁ πῆχυς λεπ. 0,90.

Χειρόκτια δερμάτινα (Grenoble) ἡγγυημένα τὸ ζεῦγος 6,50.

Βίλα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος ἕκαστον ἀπὸ δραχμὰς 4 καὶ ἄνω.

Χασέδες Μανδαπλάμια καὶ Πανιὰ Ἀλσατίας ἀρίστης ποιότητος.

Ζακέτας ἐξ ὠραιότητου κασμιρίου ἀπὸ δραχ. 25 καὶ ἄνω.

Ἐρώματα τῶν διαπρεπεστέρων κατασκευαστῶν.

EAU de Cologne Εὐρωπαϊκὴν ἀρίστης ποιότητος.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ

Ἐποδηματοποιῶν ἀπάσης τῆς Βασ. Οἰκογενείας

καὶ τῆς Ἀυλῆς

Ὁδὸς Σταδίου 47, Ὁδὸς Γ. Σταύρου 1

Ἡ ἐγνωσμένη καλαισησία τοῦ ἀπαρμηλλοῦ καὶ πασιγνώστου ὑποδηματοποιεῖου τοῦ κ. Τσάμη πείθει πᾶσαν φιλόκαλον κυρίαν καὶ δεσποινίδα ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποδύη ἐν αὐτῷ, ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐπερχομένην χειμερινὴν περίοδον δι' ἣν ὁ κ. Τσάμη ἐκόμισεν ἕξοχον συλλογὴν δερμάτων εἰς ἀπείρους ὅλους νέους χρωματισμούς. Τῶν Ἀθῆδων τὴν μοῖραν, καθὼς ἀφορᾷ τὴν ὑπόδησιν, ζηλεύουσι καὶ αὐταὶ αἱ Παρισιναὶ χάρις εἰς τὸν κ. Τσάμη, τὸν ὁποῖον πολὺ δικαίως τιμᾷ ἅπασα ἡ ἀρίστη τάξις τῆς κοινωνίας μας διὰ τῆς πελατείας της.

Φρονοῦμεν ὅτι διὰ τοιοῦτον κατάστημα πᾶσα σύστασις ἀποβαίνει περιττή.

Εἰς τῆς κ. ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Τώρα μὲ τὰς ἐσπερίδας καὶ τὰ θέατρα καὶ τὰς παρουσιάσεις καὶ τοὺς χορούς, τὰ ὠραῖα μεταξωτὰ τῆς Καρασταμάτη βασιλεύουν. Οἱ νέοι συρμοὶ μάλιστα τῆς ἀναμίξεως τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου εἰς τὰ ὑφάσματα, οἱ ὁποῖοι κάμνουν τόσο φουρόρε εἰς τὸ Παρίσι, ἡμπορεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι εἰσῆχθησαν παρὰ τῆς κ. Καρασταμάτη.

Διότι πρὸ ἐτῶν αὐτὴ ὑφαίνει μὲ χρυσὸν καὶ ἄργυρον τὰς ἀραχνοεἰδεῖς γάζας της καὶ τὰ ὠραῖα μεταξωτὰ ὑφάσματα. Διὰ τὰ φορέματά σας λοιπὸν τῶν χορῶν καὶ ἐσπερίδων εἰς τῆς κ. Σπ. Καρασταμάτη.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΠΟΜΟΝΗ

Τὸ ἀδαμαντοπωλεῖον καὶ χρυσοχοεῖον Πομόνη κρητεῖ βεβαίως τὰ σκῆπτρα τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου καὶ ὅλων τῶν πολυτίμων λίθων παρ' ἡμῖν.

Ἐκεῖ τὰ πολύτιμα μέταλλα εἰς συνδυασμὸν μὲ τὴν τέχνην ἀποτελοῦν ἕνα πρωτοφανὴ πλοῦτον κάλλους καὶ θάμβους, καὶ τὸσον ὠρῶν, ὥστε νὰ ὑπερβαίνῃ καὶ αὐτὸν τὸν Morel καὶ αὐτὸν τὸν τόσον φημισμένον παρισινὸν Lalique.

Μὲ ὅσον ὀλίγα καὶ ἂν θέλῃ νὰ ἐξοδεύσῃ κανεὶς ἡμπορεῖ νὰ ἀγοράσῃ ἐν πολὺ ὠραῖον καὶ αἰώνιον πραγματάκι. Ἀφίνω πλέον τοὺς θέλοντας νὰ ἐξοδεύσουν πολλὰ. Δι' αὐτοὺς ὄχι μόνον πολύτιμα κοσμήματα καὶ σκευὴ, ἀλλὰ καὶ bibelots θαυμαστικὰ ὑπάρχουν εἰς ἀφθονίαν. Δοχεῖα δι' ἄνθη ἀρχαίου ρυθμοῦ, ὠρολόγια, μελανοδοχεῖα, κανδηλιέρια καὶ ὅλα τὰ μικρὰ τίποτε, τὰ ὁποῖα στολίζουν τὰς σημερινὰς οἰκίας εὐρίσκονται εἰς μέταλλον λευκόν, θαυμαστικῶς ἐπεξεργασμένα, ἢ μέταλλον παλαιῦ ἀργύρου ὠξειδωμένον. Τῶν ἀδαμάντων καὶ πολυτίμων λίθων περιγραφὴν δὲν κάμνομεν. διότι δὲν περιγράφονται. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ.